

Линка хвърли погледъ назадъ къмъ морето, погледна насамъ скалата, на върха на която тъмнѣеше нейната кжщичка, и въ болка се присви сърцето ѝ. Ами че нали тя тука е отраснала! Ехъ, нѣма какво да се прави, дѣдо и безъ това мислѣше да я прати да слугува въ града! И нѣщо ново, сладко, като топла струя се разлѣ въ гърдитѣ ѝ. Тя ще 'иде тамъ, въ голѣмия далеченъ градъ, ще се учи, ще види толкова нови нѣща. . .

Утре!

Линка здраво стисна Магдинитѣ ржце. Магда още по-здраво стисна нейнитѣ. Дветѣ момиченца се погледнаха, и въ тѣхнитѣ очи се четѣше неразривната връзка, която ги свързваше завинаги.

Сърцето, морето, небето —
Три думи, три гатанки тайни,
Морето, небето, сърцето —
Три бездни, три свѣта безкрайни.

Ив. Вазовъ.